

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Ing. J. M.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Kozákem, advokátem se sídlem Příkopy 25, Pelhřimov, proti žalované **Policii České republiky, Správě Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova třída 193/26, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2007, č.j. PJC-12-2/ŽR-Sč-2007, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Ca 13/2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 3. 2007, č. j. 10 Ca 13/2007 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 12. 1. 2007, č.j. PJC-12-2/ŽR-Sč-2007, podle § 89 odst. 2 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) přezkoumala odvoláním žalobce napadené rozhodnutí Policie České republiky, Okresního ředitelství Pelhřimov, Inspektorátu pro zbraně, střelivo, výbušniny a drogy ze dne 23. 11. 2006, č.j. ORPE-1887-8/ZBR-2006 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a rozhodla tak, že podle § 90 odst. 5 spr. ř. se odvolání žalobce zamítá a napadené prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje. Tímto rozhodnutím byl žalobci podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních a střelivu“) odňat zbrojní průkaz pro skupinu oprávnění „C“, neboť nesplnil podmínku bezúhonnosti vyjádřenou v § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních a střelivu, protože trestný čin, ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák., za nějž byl žalobce pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Pelhřimově

ze dne 1. 8. 2006, č. j. 2 T 117/2006 - 24, je úmyslným trestným činem, přičemž zavinění žalobce vyplývá z trestního příkazu a z opisu z evidence Rejstříku trestů.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák., který spáchal žalobce, je činem, který lze spáchat jak úmyslně, tak z nedbalosti. Pokud by trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky byl žalobcem spáchán z nedbalosti, muselo by to být výslovně uvedeno ve výroku trestního příkazu. V daném případě nebylo ve výroku trestního příkazu uvedeno zavinění z nedbalosti, tudíž trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky byl žalobcem spáchán úmyslně. V důsledku toho přestal splňovat podmínku bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních a střelivu a nebyla jiná možnost než odejmutí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 21. 3. 2007, č. j. 10 Ca 13/2007 - 21, žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl. V něm uvedl, že bylo sporné, zda trestný čin, pro který byl žalobce postižen, je úmyslným trestným činem, a je-li tato skutečnost dostatečně doložena. K tomu konstatoval, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák., přičemž v době, kdy se žalobce trestného činu dopustil, upravoval trestní zákon u daného trestného činu obě formy zavinění; jak zavinění úmyslné, tak zavinění nedbalostní. Soud vyjádřil, že právní věta uvedená v trestním příkazu není sice zcela přesná, avšak z popisu skutku uvedeném ve výroku trestního příkazu, je subjektivní stránka daného trestného činu zřejmá. Žalobce musel být srozuměn s tím, jaké má požití alkoholických nápojů důsledky a za té situace se jedná o úmyslné zavinění, a tudíž o úmyslný trestný čin. Dále soud uvedl, že v trestním příkazu není výslovně uvedeno, že se jednalo o nedbalostní trestný čin, což znamená, že žalobce se daného trestného činu dopustil úmyslně. Daný úsudek vychází z praxe trestních soudů, které vyjadřují formu zavinění ve výroku svých rozhodnutí jen u těch trestných činů, kterých se pachatel dopustil z nedbalosti. Není-li zavinění vyjádřeno, jedná se tak o úmyslný trestný čin. Soud zaujal názor, že z výroku rozhodnutí trestního soudu o tom, jakým skutkem se žalobce daného trestného činu dopustil a i z právní věty trestního příkazu je zřejmé, že daný trestný čin je trestným činem úmyslným. Podle soudu nelze trestní příkaz zkoumat výlučně formálně a setrvávat na požadavku, aby v tomto rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky byl spáchán úmyslně. Uzavřel, že rozhodné je, že z trestního příkazu je jednoznačně seznatelné, že daný skutek zakládající trestný čin byl spáchán úmyslně. Žalovaná proto učinila správný úsudek o tom, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu. S ohledem na tyto skutečnosti Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadených rozhodnutích vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadená rozhodnutí správních orgánů zrušit. Uvedl, že pokud z hlediska subjektivní stránky lze spáchat trestný čin úmyslně i z nedbalosti, je povinností orgánů činných v trestním řízení, aby zjistily o kterou z obou alternativ zavinění jde, a aby svůj závěr v tomto směru jednoznačně vyjádřily jak popisem skutkových okolností, z nichž příslušná forma zavinění vyplývá, tak i tomu odpovídající formulací právní věty, neboť je možná jen jedna forma zavinění. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že v žádné části popisu skutku ve výroku o vině není uveden základní zákonný znak charakterizující subjektivní stránku trestného činu, který spočívá v tom, že jednání, kterého se dopustil, se dopustil v úmyslu spáchat trestný čin. Poté uzavřel, že „závěr

o úmyslné formě zavinění nijak nevyplývá ze skutečností zjištěných ve zkráceném přípravném řízení trestním a nemůže jej mimo trestní řízení dovozovat jak správní orgán, tak ani soud ve správním soudnictví“. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhnul, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 3. 2007, č. j. 10 Ca 13/2007 - 21, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že si je vědoma, že trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. lze spáchat jak úmyslně, tak z nedbalosti. Sdělila dále, že trvá na svém stanovisku, že v případě, kdyby byl daný trestný čin byl stěžovatelem spáchán z nedbalosti, muselo by to být výslovně uvedeno ve výroku trestního příkazu. Vzhledem k popisu skutku, uvedeném v rozhodnutí trestního soudu, musel být stěžovatel srozuměn s důsledky požití alkoholických nápojů, tudíž se jedná o zavinění úmyslné a o úmyslný trestný čin. Dodala, že v řízení o odnětí zbrojního průkazu bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Proto žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud při tom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvádí důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Tento důvod je podle stěžovatele dán tím, že v trestním příkazu není charakterizována subjektivní stránka trestného činu, že jednání, kterého se dopustil, uskutečnil v úmyslu spáchat trestný čin. Proto krajský soud pochybil, když uvedl, že trestný čin, pro který byl stěžovatel postižen, je úmyslným trestným činem a tato skutečnost je dostatečně doložena.

Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud nijak nepochybil při posouzení právní otázky, když ve svém rozhodnutí vyjádřil, že se stěžovatel dopustil úmyslného trestného činu, a když dále doplnil, že jde o úmyslné zavinění a o úmyslný trestný čin, což je z trestního příkazu seznatelné. Krajský soud se s žalobní námitkou nezjistitelnosti zavinění ve formě úmyslu správně vypořádal konstatováním, že z popisu skutku uvedeném v trestním příkazu je subjektivní stránka trestného činu stěžovatele zřejmá, neboť stěžovatel musel být srozuměn s tím, jaké má požití alkoholických nápojů důsledky, proč se jedná o úmyslné zavinění a tudíž o úmyslný trestný čin. Nejvyšší správní soud rovněž dává za pravdu krajskému soudu v hodnocení, že tzv. právní věta uvedená v trestním příkazu není zcela přesná. Skutková podstata trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, tak jak je uvedena v § 201 odst. 1 tr. zák., s účinností od 1. 7. 2006, v sobě zahrnuje obě formy zavinění, a to jak v podobě úmyslu, tak i nedbalosti. Uvedený trestný čin lze tudíž spáchat oběma formami zavinění, přičemž ve výroku rozhodnutí trestního soudu by měla být jednoznačně specifikována a konkretizována objektivní i subjektivní stránka trestného činu. To platí tím spíše, pokud trestní zákon alternativně uvádí obě formy zavinění.

Teorie trestního práva se kloní k názoru, že (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha . C. H. Beck, 2004, s. 31) ve výroku rozsudku, příp. jiného rozhodnutí ve věci samé, je pak třeba uvést příslušnou formu zavinění, a to popisem skutečností, z nichž forma zavinění vyplývá (v tzv. skutkové větě, obsahující popis skutku), tak i formulací „úmyslně“ nebo „z nedbalosti“ (v tzv. právní větě, v níž jsou skutková zjištění podřazena zákonné terminologii). Na základě tohoto odborného právního názoru Nejvyšší správní soud uvádí, že v tzv. skutkové větě trestního příkazu je subjektivní stránka trestného činu jednoznačně vyjádřena slovy „... *po předchozím požití alkoholických nápojů ... řídil osobní automobil*“. Stěžovatel musel vědět, že požil alkoholické nápoje a jaké má jejich požití důsledky za situace, kdy řídil osobní automobil, což již konstatoval krajský soud. Nejvyšší správní soud vyjadřuje přesvědčení, že tímto způsobem je v tzv. skutkové větě trestního příkazu vyjádřena dovoditelným a srozumitelným způsobem forma zavinění trestného činu podle § 201 odst. 1 tr. zák. v podobě úmyslu. Ostatně vliv alkoholu na řidiče motorových vozidel a zákaz této činnosti pod jeho vlivem, je všeobecně známou skutečností, nepřipouštějící pochybnosti o úmyslu stěžovatele řídit motorové vozidlo i přes uvedený zákaz, po požití alkoholu. Pochybnosti by mohla vzbuzovat situace po požití nepříliš známých návykových látek, rozhodně však tomu tak není ohledně alkoholických nápojů.

S ohledem na výše uvedenou odbornou literaturu, Nejvyšší správní soudu podotýká, že zmiňovaný trestní příkaz v jeho tzv. právní větě výslovné uvedení subjektivní stránky ve formě úmyslu, nebo nedbalosti neobsahuje, neboť je v něm uvedeno, že „... *spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák.*“ Nicméně toto zjištění podle Nejvyššího správního soudu nemůže být překážkou vedoucí k závěru, že v daném případě se jedná o úmyslné zavinění a tedy o úmyslný trestný čin. Forma zavinění je zjištělná z vlastního popisu skutku obsaženém v tzv. skutkové větě, což je uvedeno výše. Tudíž i přes tuto formulační nepřesnost tzv. právní věty trestního příkazu lze konstatovat, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu. Pro podporu tohoto závěru lze odkázat na znění § 3 odst. 3 tr. zák., podle nějž je k trestnosti činu třeba úmyslného zavinění vždy, není-li trestním zákonem stanoveno výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Na základě pravidla uvedeného v § 3 odst. 3 tr. zák. je třeba postupovat tak, že umožňuje-li skutková podstata trestného činu její naplnění jak úmyslně, tak i z nedbalosti, má v případě absence výslovného vyjádření, v souladu s vyjádřením v tzv. skutkové větě, přednost úmyslné zavinění.

Nejvyšší správní soud, shodně s krajským soudem, rekapituluje a v dané věci uzavírá, že z tzv. skutkové věty trestního příkazu je jednoznačně seznatelné, že skutek zakládající trestný čin byl spáchán stěžovatelem úmyslně a jde o úmyslný trestný čin. Neuvedení formy zavinění v tzv. právní větě trestního příkazu proto není nepřekonatelnou překážkou pro její následné posouzení správními orgány v jiných typech řízení. Nejvyšší správní soud pokládá tuto stížnostní námitku za nedůvodnou.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel spatřuje tento důvod kasační stížnosti v tom, že v podkladech pro správní rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu není jednoznačně

uvedeno, že se jedná o úmyslné zavinění a tudíž, že se dopustil úmyslného trestného činu. Pokud není v podkladech pro správní rozhodnutí, jímž mu byl odňat zbrojní průkaz jednoznačně uvedeno, že se dopustil úmyslného trestného činu a byl pravomocně uznán vinným za spáchání úmyslného trestného činu, nemohly být naplněny důvody podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních a střelivu vedoucí k nesplnění podmínky bezúhonnosti a následnému odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Stěžovatel i při uplatnění tohoto důvodu polemizuje s posouzením právní otázky krajským soudem, aniž uvádí, jaká skutková zjištění soud opominul. Za této situace Nejvyšší správní soud uvádí, že skutková podstata, z níž správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel má oporu ve spisech a podkladech pro správní rozhodnutí, proto ani tuto námitku stěžovatele neshledává důvodnou.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že tvrzené důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

